

המשורר חש עצמו כלא-משורר

השירה מותרה בי עינים טרוטות
ולשון שדבקה אל החד שיבש
מהדחף לרדות מהנפש את דבש
כאבי העבר, מהצו להטות

פעלים עד הדהד רטט צליל מדיק
בשלידת הברזל של תבל עירמה.
וכל זה וכל-כך וכולי – בשביל מה?
עבור תאר כבוד מהסס ומסיג?

אם היות משורר הוא חטא היבריס נפסד
וכתיבה מאיכות בינונית היא לי סד,
אז מוטב לנשק לשלום – au revoir -

את האות הכתובה, אנפסט למשכן,
וגם אם בבושה להודיע שכן,
בכ"ו אביבים לא השלמתי דבר.

(דותן ברזום, 2012, מגדל העמק).

הלא-משורר חש עצמו כמשורר

בכ"ו אביבים לא השלמתי דבר.
מעלה! השלמה היא מיתה זעירה,
היא נמנום בורגני, היא טמטום, היא פשרה,
היא חצר עם גדר לבנה בפּרור!

משורר של ממש כמו אנוס להיות
כלי שבור, אבן קלע שרק השלכה,
כי שירים משלמים הם מפעל הנצחה
לעצמם, המכחיש זאת - שקרן או אידיוט.

יום יבוא ותמות שירתי אלמונית -
אלמנה אפרה שלא באה בבֵרית
המתים-על-קדוש או בפתוס גרדס,

אך על קבר שירי שתעו מאוסים
בדרכים הנוסעות מאבק אל חמסין
עוד יפרח אמריליס אדם.

(דוֹתן ברום, 2012, מגדל העמק).